

РЕШЕНИЕ

№ 35037

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10958** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 – чл. 161 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).
Образувано е по жалба на "Ем Ейч Кю" ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. С. срещу Ревизионен акт (РА) № СФД 22-РД77-114/01.09.202 г., издаден от Е. К. К.-началник отдел, възложител на ревизията и В. М. П., главен инспектор-ръководител на ревизията, потвърден в оспорената му част с Решение № СОА22-РД28-48/11.11.2022 г. на кмета на Столичната община.

С оспореният ревизионен акт на дружеството са установени допълнителни задължения за довносяне за периода 2020-2021г. за данък недвижим имот /ДНИ/ в размер на 55 147,15лв. главница и лихва в размер на 7 653,58лв. и за такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 192 351,20лв. и лихва в размер на 26 245,14лв., общо в размер на 281 397,07лв., дължими по отношение на нежилищни имоти, собственост на дружеството, находящи се в района на СО.

Твърди се, че издаденият РА е издаден в противоречие с материалния закон и процесуалните правила, неправилен и необоснован. Оспорват се констатациите в РА относно увеличаване на отчетната стойност на идеални части от урегулиран поземлен имот, находящ се на адрес [населено място], район „М.“, [улица] с отчетната стойност на учреденото от трето лице право на строеж, отчетено като дълготраен нематериален актив в счетоводството на дружеството, констатациите, че следва отчетната стойност на самостоятелните обекти в сградата, находящи се в горепосочения имот да бъде увеличена с отчетната стойност на машини и съоръжения, оборудване и инсталации, представляващи самостоятелни счетоводни активи и констатациите за

ТБО, при които един от компонентите на ТБО е определен не съобразно количеството отпадъци, генерирани от дружеството, а съобразно отчетната стойност на идеалните части от земята и обектите в сградата. Твърди неправилност на изводите, че отчетната стойност на идеалните части от земята, придобита през 2013г. следва да се увеличи със стойността на правото на строеж, придобито през 2011г., представляващо нематериален дълготраен актив, както и на извода, че отчетната стойност на обектите в сградата- хотел и офиси следва да се увеличи със отчетната стойност на външни и вътрешни инфраструктурни съоръжения, машини и инсталации, тъй като без тях би се нарушило функционирането им съобразно стопанското им предназначение. Излага подробни доводи и хронология на извършените сделки. Твърди, че липсва посочване на правното основание, на база на което са коригирани отчетните стойности. Сочи противни на направените изводи, формирани при предходна ревизия. Досежно ТБО твърди, че неправилно таксите са определени като промил от завишената отчетна стойност на имотите на дружеството, вместо съобразно количеството отпадъци, генерирани от дружеството, който подход е в противоречие с доказателствата по делото и закона. Цитира съдебна практика.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., която поддържа жалбата. В позиция по същество моли за отмяна на РА в частта за ДНИ и изменението му в частта за ТБО. Претендира разноски .

Ответникът се представлява от юрисконсулт Д., която оспорва жалбата. Възразява срещу размера на адвокатското възнаграждение, претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изпраща представител за участие в едно заседание и не представя становище по същество на жалбата.

В съдебното производство като доказателства са приети документите, съдържащи се в административната преписка.

Приета е без оспорване от страните СИЕ/л.246-251/, съгласно заключението на която за 2020г. разходите на СО по чл. 62 т. 1 от ЗМДТ са 67 643 628,40лв., а по т.2 - 42 070 471лв. Определената с РА ТБО е -24 120лв. , съотношението между общите разходи и определената такса е 1 към 4548,68.

За 2021г. разходите на СО по чл. 62 т.1 от ЗМДТ са 73 045 203 лв., а по т.2- 49 264 377лв. С РА са определени ТБО в размер на 20 100лв, съотношението между общите разходи и определената такса е 1 към 6105,31.

Съотношението между общо генерираните отпадъци в СО и тези, генерирани от дружеството е за 2020г. 1 към 9351,16, а за 2021г. 1 към 12038,97

Съотношението между общо генерираните отпадъци в СО към тези, генерирани от дружеството, съобразно вида и техническите характеристики на производителя на контейнерите за отпадък тип „Бобър“ от 1100л. е за 2020г. 1 към 1161,97, а за 2021г. 1 към 1396,67

Разходите на СО за услуги по чл. 62 т.3 от ЗМДТ за 2020г. са в размер на 88 174 792,60лв. Изхождайки от съотношението между разходи на СО и определените ТБО на дружеството за 2020г. се изчислява ТБО по т. 3 от чл. 62 от ЗМДТ в размер на 19 384,70лв. За 2021г. се изчислява

на 15 361,27лв.

Съобразно втория вариант на заключението по т.1 следва да се определят ТБО по чл.62 т.3 от ЗМДТ в размер на 9 429,29лв. за 2020г. и в размер на 7 790,14лв. за 2021г.

Съобразно третия вариант на заключението по т.1 следва да се определят ТБО по чл. 62 т.3 от ЗМДТ в размер на 73 883,88лв. за 2020г. и в размер на 67 149,21лв. за 2021г.

По делото е изготвена и приета СТЕ, /л. 299-316/ неоспорена от страните. В заключението на вещото лице в таблици са посочени Списък на инвентарните обекти, които представляват сгради и сградни инсталации, трайно прикрепени към сградата/таблица1 –л. 303-304 /Списък на инвентарните обекти, които не представляват част от сградите, а имат характер на елементи на техническа инфраструктура, машини , оборудване и стопански инвентар /таблица 2- л.305-308/ и Списък на подобренията към сградата и сградните инсталации, които не могат да бъдат отделени от сградата без разрушаването им /таблица 3 –л.309/. Изготвено е и допълнително заключение, оспорено от ответника, по въпрос, поставен от ответника, като е изготвена таблица, в колона 11 е отговорено с „да“ или „не“ на въпроса кои са активите, които могат да бъдат демонтирани и преместени, но без тях сградата не би могла да функционира като сграда. За такива са посочени: асансьори, помпи, климатични камери и вентилатори, конвектори, термостати, термопомпена централа, машини на абонатна станция, санитарно оборудване , спринклерна инсталация, дизелагрегати, осветителни тела.

Изготвена и приета е и ССЧЕ /л.372-433/, съгласно която отделните активи, заведени в счетоводни сметки 202000, 2030000, 2030012, 203002 представляват икономически ресурси, придобити в резултат на минали събития, върху които предприятието упражнява контрол и които генерират икономическа изгода за него – самостоятелно или чрез увеличаване на стойността на други активи, както и чрез експлоатирането им в дейността на жалбоподателя заедно с останалите дълготрайни и краткотрайни активи. Те са отделни класове активи и са съществени по стойност, поради което се отчитат счетоводно като отделни позиции и групи от статии. Не могат да се отнесат към цената на придобиване на ревизираните имоти съгласно т. 17 от Международен счетоводен стандарт МСС16, който е приложим в конкретния случай. Цената на придобитото вещно право на строеж не може да се добави към отчетната стойност на идеалните части от земята, защото т.4.11 от Концептуалната рамка за финансово отчитане към МСФО изисква когато предприятието има няколко права по отношение на един и същи обект, те да се отчитат поотделно. Дружеството притежава две права по отношение на земята, но не е едноличен собственик на земята, упражнява контрол само върху правото на строеж, поради което трябва да ги отчита отделно. Според ЗСч и МСФО оповестяването на отделните класове активи в обобщена информация в ГФО не води до промяна на отчетната стойност на съответните индивидуални активи в счетоводството. Информацията в ГФО има за цел предоставянето ѝ на потребителите и не води до промяна на отчетните стойности на активите или отделните класове активи. Стойността на завеждане на актива е определяща за отчетната му стойност, която се формира само от разходите за придобиване на обектите в сградата и не следва да се включва отчетните стойности на други класове активи. В счетоводството на дружеството се отчитат отделно, в отделни счетоводни сметки/отделни инвентарни номера, сградите, машините, оборудването , инсталациите, самостоятелни инженерни съоръжения, подменяемо оборудване, резервни части. На най-високо синтетично ниво са заведени счетоводни сметки за дълготрайни материални активи и инвестиционни имоти, по основни класове активи. В рамките на всяка сметка е налице

отделна отчетност по всички съществени части на отделните активи. Счетоводната политика е в съответствие с изискванията на МСФО. Правото на строеж се отчита отделно като дълготраен нематериален актив в счетоводна сметка 219, съобразно приложимия МСФО.

За 2020г. вещото лице прави следните изчисления за ДНИ:

При условие, че правото на строеж е включено в отчетна стойност на актива „земя“ изчисленията на дължимите данъци са следните : Размер на данъка ДНИ 50 771,35лв., внесен данък 35 676,77лв., данък за довносяне 15094,58лв., лихва за забава-2907,90лв.

При условие, че правото на строеж не е включено в отчетната стойност на актива земя – ДНИ-44 658,44лв., внесен данък 35 676,77лв., данък за довносяне 8 981,67лв., лихва- 1669,13лв.

За 2021г. вещото лице прави следните изчисления за ДНИ:

При условие, че правото на строеж е включено в отчетна стойност на актива „земя“ изчисленията на дължимите данъци са следните : Размер на данъка ДНИ 50 771,35лв., внесен данък 35 629,86лв., данък за довносяне 15141,49лв., лихва за забава-1381,44лв.

При условие, че правото на строеж не е включено в отчетната стойност на актива земя – ДНИ-44 658,44лв., внесен данък 35 629,86лв., данък за довносяне 9028,58лв., лихва- 762,70лв.

В ССЧЕ се представят пет /5/ варианта на изчисляване на ТБО- два варианта според отчетната стойност на недвижимите имоти: със или без участието на правото на строеж при формиране на данъчната основа за облагане с ДНИ и съобразно чл.23 ал.3 и ал.4 от Наредбата; и три варианта според СИЕ, които не са зависими от отчетната стойност на имота, а са съобразени с броя на съдовете за отпадъци и честотата на сметоизвозване, както и количеството на отпадъците.

По отношение на ТБО според отчетната стойност на имотите:

Вещото лице посочва следните изчисления за 2020г.:

1. При условие, че правото на строеж е включено в отчетна стойност на актива „земя“ и участието на активите по Таблица 1 и 3 от заключението на СТЕ изчисленията на дължимите такси са следните : Размер на ТБО- 132 432,22лв., внесена сума- 94 610,25лв., ТБО за довносяне 37 821,97лв., лихва за забава-7216,75лв.

2. При условие, че правото на строеж не е включено в отчетната стойност на актива земя и без участието на активите по Таблица 1 и 3 от заключението на СТЕ – ТБО -119 391,34лв., внесен ТБО 94 610,25лв., сума за довносяне 24 781,09лв., лихва- 4520,51лв.

Вещото лице посочва следните изчисления за 2021г.:

1. При условие, че правото на строеж е включено в отчетна стойност на актива „земя“ и участието на активите по Таблица 1 и 3 от заключението на СТЕ изчисленията на дължимите такси са следните : Размер на ТБО- 136 535,63лв., внесена сума- 37 146,41лв., внесени лихви 3 146,51лв. ТБО за довносяне 99 389,22лв. , лихва за забава 10 998,04лв.

2. При условие, че правото на строеж не е включено в отчетната стойност на актива земя и без участието на активите по Таблица 1 и 3 от заключението на СТЕ – ТБО -122 516,69лв., внесена такса 37 146,41лв., внесена лихва 3 146,51лв. ТБО за довносяне 85 370,28лв. и лихва за забава 9 521,44лв.

В рекапитулацията на експертизата сумите за ДНИ са сумирани и за двете процесни години.

При съобразяване със заключението на СИЕ, при което отчетната стойност на имотите не взета предвид, а е взето съотношението между разходите на СО за управление на отпадъците, таксата ТБО определена на дружеството по чл. 62 т.1 и т.2 от ЗМДТ, количеството отпадъци, генерирани от дружеството спрямо тези, генерирани в СО и съотношението между тях, вещото лице дава различни варианти на установяване размера на ТБО.

За 2020г. :

при вариант I от СИЕ: размер на ТБО 43 504,70лв., внесена такса 94 610,25лв., внесени лихви 321,87лв., ТБО за възстановяване 51 105,55лв. лихви за възстановяване 321,87лв.

при вариант II от СИЕ: размер на ТБО 33 549,29лв., внесена такса 94 610,25лв., внесени лихви 321,87лв., ТБО за възстановяване 61 060,96лв. лихви за възстановяване 321,87лв.

при вариант III : размер на ТБО 98 003,88лв., внесена такса 94 610,25лв., внесени лихви 321,87лв., ТБО за довносяне 3393,63лв. ,лихви за забава 635,79лв.

За 2021г.:

При вариант I от СИЕ: размер на ТБО 35 461,27лв., внесена такса 37 146,41лв., внесени лихви 3 146,51лв., ТБО за възстановяване 1685,14лв., лихви за възстановяване 3 146,51лв.

При вариант II от СИЕ: размер на ТБО 27 890,14лв., внесена такса 37 146,41лв., внесени лихви 3 146,51лв., ТБО за възстановяване 9 256,27лв. и лихви за възстановяване 3 146,51лв.

При вариант III : размер на ТБО 87 249,21лв., внесена такса 37 146,41лв., внесени лихви 3 146,51лв. ТБО за довносяне 50 102,80лв., лихва за забава 5554,26лв.

В рекапитулацията на заключението задълженията за ТБО са сумирани за двете процесни години общо.

Заключението е прието без оспорване от страните.

По делото е изготвена и комплексна съдебна експертиза /КЕ/ л.453-486, също приета без оспорване от страните.

Според заключението данъчната оценка на недвижим имот Сгради, изчислена по методиката в Приложение №2 от ЗМДТ е в размер на 16 946 785,86лв. за 2020г. и в размер на 16 860 761,59лв. за 2021г. Отчетната стойност на имота е в размер на 19 907 413,20 за 2020г. и в размер на 19 907 413,20лв. за 2021г. , тъй като се формира от салдото на сметка „Сгради“ + салдото на

сметка „Инвестиционни имоти –сграда“.

Данъчната оценка на недвижимите имоти е по-малка от отчетната стойност, поради което основата за облагане по ЗМДТ е отчетната стойност.

Данъчната оценка на недвижим имот Земя е в размер на 26 390,31лв. за 2020г. и за 2021г., а отчетната стойност е 52 660,00лв. за 2020 и 2021г. Според вещите лица, правото на строеж не следва да се прибавя към отчетната стойност на дълготраен материален актив „Земя“, поради което се приема за отчетна стойност актива от сметка 201 „Земя“ в размер на 52 660лв. за облагане с ДНИ. ДНИ се дължи върху отчетната стойност.

Според СТЕ активи на дружеството, трайно прикрепени към сградата, които не могат да се отделят без разрушаването са с отчетна стойност 23 765 173,84лв. към 2020 и към 2021г.

ДО за облагане с ДНИ за актива Земя и Сграда следва да бъде в размер на 23 817 833,84лв /земя 52 660лв.+ 23 765 173,84лв./за 2020г. и в същия размер за 2021г.

Установяват се задължения за ДНИ главница – общо за 2020 и 2021г. в размер на 89 316,88лв., внесени 71 306,63лв., суми за довносяне 18 010,25лв. и лихва в размер на 2 431,83лв.

За 2020г. размер на данък недвижим имот е 44 658,44лв., внесен 35 676,77лв., данък за довносяне 8 981,67лв., лихви за забава 1669,13лв.

За 2021г. размер на данък недвижим имот /ДНИ/ е 44 658,44лв., внесен данък 35 629,86лв., внесени лихви за забава 3304,05лв., данък за довносяне 9 028,58лв., лихва за забава 762,70лв.

По отношение на ТБО за 2020г. са подготвени и предложени пет /5/ варианта на изчисления:

При съобразяване отчетната стойност на актива Земя и Сграда 23 817 833,84лв, нормата на чл. 23 ал.3 и ал.4 от НОАМТЦУПСО и Решение №52 от 2019г. на Столичен общински съвет/СОС/ за определяне на ТБО, същата се изчислява на сумата от 119 391,34лв., внесена от дружеството 94 610,25лв., ТБО за довносяне 24 781, 09лв. и лихва – 4 520,51лв.

ТБО за 2021г, при същите данни – отчетна стойност, чл. 23 ал.3 и ал.4 от НОАМТЦУПСО и Решение №626 от 2020г. на СОС се изчислява на 122 516,69лв., внесена сума 37 146,41лв. такса за довносяне 85 370,28лв. и дължима лихва 9 521,44лв.

При варианти, изчислени съобразно СИЕ, в което се сочи размер на такса по чл. 62 т.3 от ЗМДТ, съобразно количеството отпадъци, генерирани от жалбоподателя за 2020г. се установява по:

I вариант на СИЕ- 43 504,70лв., внесена такса 94 610,25лв., внесена лихва 321,87лв., ТБО за възстановяване 51 105,55лв., лихва за възстановяване 321,87лв.

II вариант на СИЕ -33 549,29лв., внесена такса 94 610,25лв., внесена лихва 321,87лв., ТБО за възстановяване 61 060,96лв., лихва за възстановяване 321,87лв.

III вариант на СИЕ -98 003,88лв., внесена такса 94 610,25лв., внесена лихва 321,87лв., ТБО за

довнасяне 3 393,63лв., лихва за забава 635,79лв.

За 2021г. са посочени следните изчисления:

I вариант на СИЕ- 35 461,27лв., внесена такса 37 146,41лв., внесена лихва 3146,51лв., ТБО за възстановяване 1685,14лв., лихва за възстановяване 3146,51лв.

II вариант на СИЕ -27 890,14лв., внесена такса 37 146,41лв., внесена лихва 3146,51лв., ТБО за възстановяване 9 256,27лв., лихва за възстановяване 3146,51лв.

III вариант на СИЕ -87 249,21лв., внесена такса 37 146,41лв., внесена лихва 3146,51лв., ТБО за довносяне 50 102,80лв., лихва за забава 5554,26лв.

Представено е и допълнително заключение на СКЕ/л.487-502/.

Съгласно същото в Таблица 1 от основната СТЕ са посочени сгради и сградни инсталации, трайно прикрепени към сградата, а в Таблица 3 от основната СТЕ – подобрения към сгради и сградни инсталации, които не могат да бъдат отделени от сградата без разрушаването им. По счетоводни данни отчетната стойност на всички активи по тези таблици е в размер на 23 765 173,84лв. към 2020 и 2021г.

Експертното мнение на вещите лица по КЕ е същото.

По поставения въпрос да се посочи отчетната стойност на активите по таблица 2 от основната СТЕ и допълнителната СТЕ и тя да бъде включена в изчисленията по ДНИ се установява:

Отчетната стойност на активите по Таблица 2 е 6 435 788,58лв.към 2020г. и 6 419 066,88лв. към 2021г.

Общо стойността на всички активи, формиращи отчетната стойност/данъчната основа/ по Таблицы 1 от допълнителната КЕ, /която включва таблица 1 и 3 от основната СТЕ/ и Таблица 2 от допълнителната КЕ възлиза на сумата от 30 253 622,42лв. за 2020г. и на сумата от 30 236 900,72 лв. за 2021г.

ДНИ за 2020г. се изчислява на 56 725,54лв., внесен данък 35 676,77лв., данък за довносяне 21 048,77лв., лихви за забава 3911,65лв.

ДНИ за 2021г. се изчислява на 56 694,19лв., внесен данък 35 629,86лв., внесени лихви за забава 3304,05лв. , данък за довносяне 21 064,33лв., лихви за забава 1 779,43лв.

ТБО за 2020г. е изчислено съобразно заключението на СИЕ, независимо от отчетната стойност и което отчита количествата отпадъци, генерирани от жалбоподателя, и не прилага разпоредбата на чл. 23 ал.4 от Наредбата.

Изчисленията са посочени на стр.9 от СКЕ /л.495 от делото/ под заглавие Вариант II, подвариант I, II, III.

ТБО за 2021г. според отчетната стойност, формирана в допълнителното заключение на СКЕ-

- 150 118,67лв., внесена такса 37 146,41лв., внесени лихви 3146,51лв., ТБО за довносяне

112 972,26лв. , лихви за забава 12 599,92лв.

ТБО за 2021г. е изчислено съобразно заключението на СИЕ, независимо от отчетната стойност и което отчита количествата отпадъци, генерирани от жалбоподателя, и не прилага разпоредбата на чл. 23 ал.4 от Наредбата.

Изчисленията са посочени на стр.10 от СКЕ /л.496 от делото/ под заглавие Вариант II, подвариант I, II, III.

Съдът цени всички заключения на вещите лица като пълни, обективни, обосновани, компетентни и съответни на доказателствата по делото, както и на зададените въпроси от страните, като в мотивите си по-долу ще посочи тези от тях, които счита за релевантни по спора, съобразно възприетото от съда становище по същество на правния спор .

Административен съд – София град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и страна следното:

Ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/, изх. № СФД22-РД01-10/07.03.2022 г., издадена от Е. К., на длъжност началник отдел "Ревизии и събиране на вземанията" в дирекция "Общински приходи"/л.91/, Заповед от 08.01.2020г. за преназначаване на К. на длъжност началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“/ , определен за орган по приходите със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020г. на кмета на СО/л.92/ и оправомощен с Разпореждане № СФД20-ВК66-16/16.01.2020г. на директора на Дирекция „ОП“ при СО, упражняващ правомощията на териториален директор на НАП да възлага ревизии и проверки. Съгласно чл. 4 ал.5 от ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите. От изложеното следва, че са спазени законовите изисквания за възлагане на ревизията от материално компетентен орган и извършването ѝ от такъв.

Ревизията е възложена на В. П.- ръководител на ревизията, заемаща длъжността Главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземания“/л.95/ и В. В. –Главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземания“/л.96/.

ЗВР е връчена на задълженото лице, чрез управителя Б. С. на 10.03.2022г./л.82/Издадена е и Заповед за изменение на ЗВР от 10.06.2022г., съгласно която ревизията следва да завърши до 10.08.2022г., връчена на 14.06.2022г.

На 03.08.2022 г. е издаден Ревизионен доклад /РД/, рег. №СФД22-ТД26-2570,/класьор/ съставен и подписан от определения екип ревизиращи органи по приходите, връчен с разписка срещу подпис на представляващ дружеството Б. С. С. на 04.08.2022г. Срещу РД в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК е подадено писмено възражение, което ревизиращият екип е обсъдил при съставянето на РА и го е приел за неоснователно.

Издаден е Ревизионен акт №СФД22-РД77- 114/01.09.2022г. /л.119-147/от началник-отдел "Ревизионен контрол " при Дирекция "Ревизии и събиране на вземанията" – Столична [община] - орган възложил ревизията и В. М. П., на длъжност "главен инспектор" в отдел "Ревизионен контрол" при дирекция "Ревизии и събиране на вземанията" - Столична община, ръководител ревизията.

РА е връчен на представляващ дружеството Б. С. на 05.09.2022г. /л.147/

Видно от таблицата на стр. 23-24 от РА са установени задължения по вид, основание и размер, за спорните имоти, както следва: за ДНИ -55 147,15лв. и лихва размер на 7 653,58лв. и за ТБО – 192 351,20лв. и лихва в размер на 26 245,14лв., общо 281 397,07лв.

С Решение № СОА22-РД28-42/11.11.2022 г./л.21-38/, решаващият орган е потвърдил РА изцяло.

Приел е, че ревизираните обекти са собственост на дружеството и попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, съгласно приложените заповеди, издадени на основание чл. 63 ал.2 от ЗМДТ на кмета на СО за процесните периоди. За тях са подавани декларации по чл. 23 ал.1 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се ползват през съответната година. Основата за облагане с ТБО е определена на основание чл. 22 т.1 по реда на чл. 23 от Наредбата, според количеството на битовите отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване.

Според решаващия орган не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно чл. 11 ал.1 от ЗМДТ дружеството е задължено лице, като притежател на недвижими имоти, съответно на осн. чл. 64 от с.з. следва да заплаща ТБО.

По отношение на съответствието с материалния закон сочи, че за целите на облагането с ДНИ и ТБО отчетната стойност на имотите трябва да включва оповестените във финансовите отчети активи, които предприятието е признало в баланса и без които не е възможно функционирането на тези имоти по предназначение, както и без които не може да се реализира икономическа изгода на предприятието. В ГФО дружеството е класифицирало част от сградата като хотелска част –т. 5 „Имоти, машини и съоръжения“ и офисна част- т.6 „Инвестиционни имоти“. В счетоводни сметки 203000 „Машини и оборудване“, 203 3001 „Сградни инсталации“, 203002 „Инфраструктура“ са заведени всички елементи, оборудване, инсталации и инфраструктура, трайно монтирани в сградата-хотелската част, които съставляват цяло, така че при липсата на тези елементи сградата би била недовършена или целостта ѝ променена, така че да не може да се използва по предназначение. В счетоводни сметки 220002 „Инвестиционни имоти-оборудване“, 220003 „Инвестиционни имоти- инсталации“ и 220004 „Инвестиционни имоти-инфраструктура“ са заведени всички елементи, оборудване, сградни инсталации и инфраструктура, трайно монтирани в сградата-офисна част, съставлявайки едно цяло, без които сградата би била недовършена и целостта ѝ променена, без да може да се ползва по предназначение. Всички активи са отчетени в изпълнение на критериите за признаване, т.е. в съвкупност като цяло и носят икономическа изгода за предприятието.

Съгласно параграф 1 т.17 от ДР на ЗМДТ отчетната стойност на имота е отчетната стойност, по която активът се води счетоводно в предприятието. Според органа тази отчетна стойност е предложена от дружеството – оценяване и признаване на земите и сградите като инвестиционни имоти, то само е отчело земи, сгради и трайно прикрепени машини и съоръжения, които се държат за получаване на приходи от наем по модела на цената на придобиване. Всички активи са отчетени в изпълнение на критериите за признаване т.е. в съвкупността си като цяло носят икономическа изгода за предприятието и без които не биха могли да изпълняват предназначението си.

В ГФО предприятието е оповестило в т. „Имоти, машини и съоръжения“ неамортизируем актив земя, ведно с правото на строеж върху нея с отчетна стойност 3 313 000лв. Според счетоводните

документи отчетната стойност на поземления имот се формира от цената на придобитите идеални части от недвижимия поземлен имот, увеличена с цената на правото на строеж върху него.

По отношение на ТБО органът е изложил съображения, че в района на имотите, собственост на дружеството се престираат услугите сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Посочил е приетите решения №№ 52/30.12.2019г. и 626/17.12.2020г. на СО за процесния период, както и посоченото в декларации на дружеството относно броя съдове за битови отпадъци/3 бр. от по 1 100л./, които ще ползва и честотата на извозването им/ 5 пъти седмично/. Цитирани са сключените договори между СО и дружествата, осъществяващи услугите, доказателства за извършване на услугите и за разплащането им. Посочено е още, че услугите обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване не са свързани с обслужването на конкретен имот, с генерирането на отпадък или с ползването или не на тези услуги, тъй като отговорността за носенето на тези задължения е обща за всички собственици на недвижими имот на територията на СО. Прието е за правилно определянето на ТБО в посочения размер, който е определен въз основа на приетите Решение № 52/30.12.2019г. и Решение №626/17.12.2020г. на Столичен общински съвет /СОС/. На осн. чл. 22ал.1 и чл. 23 ал.3 от НОАМТЦУПСО и декларираното от дружеството ползване на 3 бр. съдове за битови отпадъци от 1100л при честота на извозването 5 пъти седмично е определена цената на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, както и обезвреждане в депа на битови отпадъци, като освен горното дружеството следва да заплаща и такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.

Спор по фактите не се формира. Спорът между страните е правен и се заключава в това правилно ли са определени отчетните стойности/данъчната основа/на имотите на дружеството и съответно правилно ли са установени дължимите данък недвижим имот /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпан административен ред за обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а съгласно чл. 9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 – 5. По отношение обжалването на свързаните с местните данъци и такси актове също е приложим реда по ДОПК.

Видно от чл. 4, ал. 3-5 ДОПК, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите. Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на НАП.

Съдът не установява пороци, обосноваващи нищожността на РА. С вече посоченото разпореждане № СФД20-ВК66-16/16.01.2020г. директорът на дирекция "Общински приходи" в СО

е определил Е. К. К. като компетентен орган за възлагане на ревизии.

Със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020г. /л.92/ кметът на СО е определил лицата, заемащи изброени длъжности от дирекция "Общински приходи", за органи по приходите, които извършват производствата по установяване, обезпечаване, събиране и контрол по вземанията от местни данъци и такси. С оглед посочената заповед и съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК оспореният РА е издаден от оправомощени лица, а именно от възложителя на ревизията Е. К. и от В. П., определен за ръководител на ревизията.

Спазени са изискванията по отношение на формата на РА и административнопроизводствените правила. Не са допуснати и съществени нарушения на процесуалния закон, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА. РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА.

По отношение на установените задължения за данък недвижим имот /ДНИ/:

Съгласно чл. 10 ал.1 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон, а чл. 11. ал. 1 сочи, че данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Съгласно чл. 11 ал. 3 при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.

Следователно задължението за данък върху недвижимите имоти възниква с възникване на юридическата връзка между субекта и обекта на облагане-правото на собственост или ограничено вещно право на ползване. Учреденото право на ползване върху имота е ограничено вещно право, въз основа на него не възникват права на собственост за ползвателя и с учредяването му не се променя предназначението и характеристиките на имота. За целите на облагането с ДНИ и ТБО по смисъла на чл. 11, ал. 3 ЗМДТ се променя единствено данъчно задълженото лице за тяхното внасяне в бюджета. Размера на данъка следва да бъде винаги определен на основата на законоустановените изисквания, част от които са и верните данни за вида на имота, местонахождението и предназначението му. Задължението за предоставяне на тези данни и за тяхната вярност е на данъчно задълженото лице.

В конкретния случай спор по фактите не се формира.

Установено е, че дружеството е придобило с нотариален акт от 09.03.2011г. учредено право на строеж върху недвижим имот, собственост на „Издателска къща Бард“ ООД, за изграждане на 15-етажна сграда със смесено предназначение - „Многофункционална сграда за офиси, хотел, складове, ресторант и подземен паркинг“. Правото на строеж е осчетоводено от жалбоподателя като дълготраен нематериален актив с отчетна стойност 3 260 21,97лв. Въз основа на правото на строеж жалбоподателят възлага строителството на сградата, като е осчетоводило съответните обекти в сградата по цената на придобиването им, по съответните счетоводни сметки. Впоследствие, с разрешение за ползване от 23.10.2012г.построената вече сграда е въведена в експлоатация, като в същата се формира етажна собственост, един от собствениците е дружеството. На 04.04.2013г. дружеството придобива 74,25% идеални части от поземления

имот, като осчетоводява земята по цена на придобиване, включваща освен цената на покупката, но и разходи по сделката.

Дружеството надлежно е декларирало всички свои имоти по реда на чл. 14 от ЗМДТ- обекти от сграда и земя.

С РА отчетната стойност на придобитите идеални части от земята, придобити през 2013г. е увеличена със стойността на правото на строеж, придобито през 2011г., като в резултат на това отчетната стойност нараства със сумата от 3 260 219,97лв. и е определена нова отчетна стойност на земята в размер на 3 312 879,97лв., респективно и увеличени задължения за ДНИ за 2020 и 2021г. Като мотив е изложено, че в ГФО дружеството оповестява в т.“Имоти, машини и съоръжения” ДНМА – друг неамортизируем актив - земя, ведно с правото на строеж върху нея. Според органа стойността на придобитите идеални части от поземления имот, ведно с придобитото ограничено вещно право върху същия – правото на строеж формира отчетната стойност на недвижимия поземлен имот.

За определяне на ДНИ е ползвана формулата по чл. 13 от Приложение №2 от ЗМДТ. В таблица на л.7 от РА е посочен размера на задължението за ДНИ за 2020 и 2021година.

По отношение на многофункционална сграда, органът е увеличил РЗП на същата от декларираната от дружеството 15 237,67кв.м. на 17 025,80кв.м., включвайки обслужващите части на сградата- стълбище, асансьор, коридори, които не носят самостоятелна икономическа изгода на предприятието. Този извод на органа не се оспорва от жалбоподателя и поради това не подлежи на разглеждане в това производство.

С РА са увеличени и отчетните стойности на обектите в сградата –хотелска част и офиси, като към тях са добавени отчетните стойности на други активи, а именно машини и съоръжения, инсталации и външни инфраструктурни съоръжения, без които, според органа, сградата би била недовършена и обектите не биха могли да се ползват по предназначение. Органът приема, че за да се признаят като отделни активи машините и съоръженията, актива следва да носи икономическа изгода за предприятието, изхождайки от разпоредби на Международен счетоводен стандарт МСС16. Трайно прикрепени към сградата са онези активи, чието отделяне би довело до физическото ѝ увреждане и би се нарушило функционирането на сградата.

В резултат, отчетната стойност на обект-хотелска част е увеличена със сумата от 8 939 288,90лв., представляваща отчетна стойност на машини, съоръжения и инсталации и нараства за 2020г. от 16 538 377,11лв. на отчетна стойност 25 477 606,01лв. и за 2021г. със сумата от 8 962,507,20лв. като нараства на 25 500 884,31лв.

По отношение на обекти в сграда- офиси, с РА към отчетната стойност са добавени отчетните стойности на всички машини и съоръжения, тъй като без тях инвестиционният имот не би могъл да осъществи предназначението си за отдаване под наем и генериране на приходи. Така отчетната стойност на офиси е увеличена от 3 369 036,09лв. на 4 918 882,85лв. за 2020 и 2021г.

Органът приема, че отчетната стойност на инвестиционните имоти следва да включва всички активи, без които не е възможно функционирането на актива по предназначение и без които актива не може да носи икономическа изгода на предприятието.

Приложена е формулата в раздел Втори на Приложение №2 „Данъчна оценка на сградите“ по ЗМДТ и на стр. 19 от РА в таблица е формиран размер на ДНИ за периода 2020г. и 2020г.

При така очертаните установявания, съдът счита, че в настоящето производство спорът се свежда до това следва ли отчетната стойност на правото на строеж, учредено през 2011г. да се включва към отчетната стойност на облагаемите активи- идеални части от земя, както и правно значим ли е за нуждите на данъчното облагане начина на функциониране на сградата, предназначението на обекта, начина на използването, както и движимото или трайно прикрепеното оборудване –машини, съоръжения, инсталации в нея.

Съгласно чл. 21 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Видно от цитирания текст, същият допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти. За жилищните имоти ДНИ се изчислява върху данъчната оценка, съгласно приложение №2 към закона, а за нежилищните имоти ДНИ се изчислява върху по-високата от двете стойности-оценката по приложение №2 или отчетната стойност.

Правото на строеж представлява ограничено вещно право върху чужд недвижим имот, по силата на което притежаващото го лице може да построи определена постройка в този имот и да стане неин собственик. За разлика от останалите вещни права, които предполагат вече съществуващи вещи, правото на строеж е насочено и цели създаването на една нова, бъдеща вещь – постройка, която е трайно прикрепена към притежаван от друг правен субект недвижим имот. Икономическият смисъл при учредяването на правото на строеж е именно възникването и придобиването на собствеността върху бъдещата сграда. Правото на строеж се използва като юридическо средство за придобиване на правото на собственост върху бъдещата сграда. От разпоредбите на ЗС, уреждащи правото на строеж, може да се направи изводът за самостоятелното съществуване на правото на собственост върху сградата. Самата глава, посветена на правото на строеж, се нарича „Собственост върху постройка“, а адресат на разпоредбите на чл. 64 ЗС и чл. 66, ал. 1 ЗС е именно собственикът на постройката, а не суперфициарят. Така законодателят разграничава вещноправното качество суперфициар от качеството собственик на вече изградената постройка. Един и същ правен субект упражнява едни правомощия като суперфициар – по отношение на чуждия недвижим имот (владение, застрояване и разпореждане с правото си), и други като собственик на сградата – по отношение както на самата сграда (владение, ползване и разпореждане), така и по отношение на чуждия недвижим имот (ползване на земята по чл. 64 ЗС). Правото на строеж и правото на собственост върху изградената в резултат от упражняването му сграда следва да се разглеждат като две самостоятелни и отделно съществуващи права.

Формулата за изчисляване на данъчната оценка на земите в строителните граници включва площта на земята, включително застроената площ в кв. м., съгласно чл. 13 от Приложение № 2 "Норми за данъчна оценка на недвижимите имоти" към ЗМДТ в приложимата му редакция, между които не фигурира стойността на правото на строеж. Данъчната оценка се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти, площта и данъчната стойност на подобренията. К. коефициенти не включват учредено право на строеж.

В РА към стойността на земята е добавена и отчетната стойност на правото на строеж, заведено счетоводно като дълготраен нематериален актив, с мотив, че във финансовите отчети на дружеството идеалните части от земята, придобити през 2013г. и правото на строеж са оповестени като „земя и право на строеж“.

Т. решение не намира опора в закона. Финансовият отчет на едно предприятие е основният финансов документ, чиято цел е да се представи информация относно финансовото му

състояние, резултатите от дейността му, както и реализираните парични потоци. Информацията във финансовия отчет е предназначена за широк кръг от потребители – собственици и управители, кредитори, инвеститори, доставчици, държавните институции и други. Предназначението на финансовия отчет е да подпомогне тези потребители при вземането на техните икономически решения. В случая приложение следва да намери разпоредбата на т. 17 от ДР на ЗМДТ, в която е дадена дефиниция на "Отчетна стойност": това е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Органът не е взел предвид счетоводното завеждане на правото на строеж като нематериален актив. Като не е приложил разпоредбата на ЗМДТ органът е нарушил материалният закон и неправилно е определил дължимият данък недвижим имот.

В случая дружеството е декларирало отчетна стойност на имота- идеални части от земята, която надвишава данъчната такава, но органът е счел, че следва към нея да се включи и стойността на учреденото право на строеж, въз основа на което дружеството е придобило правото на собственост върху имотите. Видно от разпоредбите на Приложение №2 и посочените в него коефициенти, при определяне на данъчната основа на недвижими имоти не се взима предвид нищо друго освен изрично посочените елементи, които при използване на посочените формули следва са отчетат данъчната основа за облагане. Не е налично правно основание, а и такова не е посочено в РА, за да се приеме, че стойността на учреденото право на строеж определя и в случая променя в посока увеличение отчетната стойност на земята, предмет на облагане. Жалбоподателят е осчетоводил правото на строеж като дълготраен нематериален актив, както се установява и от вещото лице. Съгласно експертизата, МСФО не допуска към отчетните стойности на идеалните части на земята да се добавят отчетните стойности на вещни права. От цитираните по-горе разпоредби на ЗМДТ не се установява правно основание правото на строеж да бъде облагано с ДНИ или да бъде добавяно към отчетната стойност на друг имот, подлежащ на облагане. Това право подлежи на облагане само ако е учредено върху държавен или общински имот и действително да е било упражнено чрез изграждане на строежа, за който е учредено.

В този смисъл е и константната съдебна практика: „За целите на данъчното право определящи са вещноправните отношения, а именно тези по повод реализиране на правото на собственост и на ограниченото вещно право на ползване. Те обосновават както облагането с данък върху недвижимите имоти, така и с такса за битови отпадъци. Доколкото данъчноправните норми са императивни, не следва да се допуска разширително тълкуване при тяхното прилагане.“/решение № 4933 от 30.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9646/2013 г., VII о., докладчик съдията Т. В./.

При съпоставянето на правото на строеж с правото на собственост върху сградата следва да се изхожда от принципното разбиране, че те са различен по вид вещни права (правото на строеж е ограничено вещно право върху чужд недвижим имот, докато правото на собственост е пълно вещно право върху сградата), които имат различен предмет (застроявания поземлен имот, респективно изградената сграда) и съдържание (включват различни и допълващи се след изграждането на сградата правомощия). Съгласно чл. 64 ЗС, собственикът на постройката може да се ползва от земята само доколкото това е необходимо за използването на постройката според нейното предназначение. „Разпоредбата на чл. 64 ЗС е императивна и създава ограничение за собственика на земята да я ползва изцяло, когато в нея са построени сгради, собственост на лица, които не притежават права върху терена. Следователно, акцесорно към правото на собственост на постройката е правото на ползване на мястото.... Задължението за заплащане на ТБО произтича от връзката между собствеността на имота и ползването му, от което се генерират битови отпадъци. /виж.Решение № № 4933 от 30.04.2015 г. на ВАС по адм. д.

№ 9646/2013 г., VII о., докладчик съдията Т. В./

В тази посока е и заключението на изготвената ССЧЕ, съгласно която „Международни стандарти за финансово отчитане /МСФО/ и Закона за счетоводството /ЗСч/ изискват оповестяване на групи статии с подобен характер, а не индивидуално по всеки актив. Цената на придобиване на вещното право на строеж не може да се добави към отчетната стойност на земята, защото т. 4,11 от Концептуалната рамка за финансово отчитане към МСФО изисква, когато предприятието има няколко права по отношение на един обект, да ги отчита отделно. Жалбоподателят има две права по отношение на земята, без да е единствен собственик на земята“.... Правото на строеж е осчетоводено на 09.03.2011г. по сметка 219 „Други нематериални активи“. Вещното лице е анализирано МСФО и решенията на Комитета по тълкуването на МСФО, счетоводната практика в България, Указание на Министъра на финансите №91-00-261 от 04.09.2007г. и заключава, че правото на строеж е неамортизируемо вещно право, безсрочно, следователно и съобразно всички посочени в гореизброените документи схващания, то следва да се отчита като дълготраен нематериален актив, както е сторило дружеството.

Експертизата се кредитира от съда като пълна, компетентна и обоснована на данните по делото, неоспорена от страните.

По отношение на приетото от органа увеличение на отчетната стойност на обекти в сграда – хотелска част и офисна част, съдът намира подхода на органа за неправилен и също лишен от законово основание. Съдът възприема изводите на вещното лице по ССЧЕ като правилни, обосновани и съответни на доказателствата по делото.

Органът е увеличил отчетната стойност на обект -Хотелската част чрез прибавяне на салдата по сметки „Машини и оборудване“, „Сградни инсталации“ и „Инфраструктура“, както и отчетната стойност на обект-Офисна част чрез прибавяне на салдата по сметки „Инвестиционни имоти-оборудване“, „Инвестиционни имоти – инсталации“ и „Инвестиционни имоти- инфраструктура“. Общата отчетна стойност на недвижим имот Сграда по РА е сбор от общите отчетни стойности на Хотелска част и Офисна част. За 2020г. ДНИ е изчислен на сумата от 56 993,42лв. , за 2021г. – 57 037,06лв.

Съдът счита, че следва да кредитира заключението на ССЧЕ, съгласно което отделните обекти на жалбоподателя- обекти от сгради, машини и оборудване, инсталации и инфраструктурни обекти се признават за отделни активи, тъй като отговарят на определението за актив- те са икономически ресурси, придобити в резултат на минали събития, върху които предприятието упражнява контрол и които генерират икономическа изгода за предприятието. Вещното лице е анализирано МСФО, Концептуална рамка за финансово отчитане, отделни счетоводни стандарти и публични разяснения, ЗСч и основни понятия. Заключило е, че активите по горепосочените сметки генерират икономическа изгода първо чрез използването им в комбинация с други ресурси,... чрез продажба, както и чрез използването им с цел да се увеличи стойността на други активи. От счетоводна гледна точка отделните активи по сметки 202000,203000,203001,203002 могат да носят икономически изгоди както самостоятелно, така и чрез експлоатирането им в дейността на предприятието заедно с дълготрайни или краткотрайни активи. Разпоредбата на т.15 от МСС16 изисква отделно признаване на всяка сграда/обект от сграда и на всяка машина и съоръжение и за всяка отделна позиция се определя и осчетоводява цена на придобиване.... Разходите за тяхното придобиване следва да се включат в отчетната стойност, което дружеството е направило.....В стойността на обектите в сградата не следва да се включва цената на придобиване на отделните активи- машини, съоръжения, оборудване и инфраструктура, представляващи самостоятелни активи. ЗСч и принципът на същественост не допуска комбинирано отчитане на общи стойности за активи от различни класове. В ГФО

дружеството е групирано статиите с подобен характер: Земя и право на строеж, Сгради, Инсталации и външни връзки, Компютърно оборудване, Обзавеждане и оборудване, Транспортни средства, като са представени общите стойности на съответните статии. Според ЗСч и МСФО оповестяването на отделни класове активи в обобщена информационна нота не води до промяна на отчетните стойности на съответните индивидуални активи в счетоводството.

От счетоводния амортизационен план САП и счетоводните регистри на дружеството е видно, че се отчитат отделно в отделни счетоводни сметки земята, обектите в сградата хотел, обектите в сградата офис площи и съответните им прилежащи идеални части и паркинг, машини и съоръжения, съоръжения към сградните инсталации и елементите на външната техническа инфраструктура. Счетоводната политика е в съответствие с изискванията на МСС 16 – т.7, т. 40 и т. 43.

По отношение на актива – офисна част от сграда заключението сочи, че ДМА са заведени по сметки 220001-„Инвестиционни имоти-сграда“, 220002 „Инвестиционни имоти-оборудване“, 220003“Инвестиционни имоти-инсталации“, 220004“Инвестиционни имоти-инфраструктура“.

Вещото лице е посочило, че активите по горепосочените сметки генерират икономическа изгода първо чрез използването им в комбинация с други ресурси,... чрез продажба, както и чрез използването им с цел да се увеличи стойността на други активи. От счетоводна гледна точка отделните активи могат да носят икономически изгоди както самостоятелно, така и чрез експлоатирането им в дейността на предприятието заедно с дълготрайни или краткотрайни активи. Разпоредбата на т.15 от МСС16 изисква отделно признаване на всяка сграда/обект от сграда и на всяка машина и съоръжение и за всяка отделна позиция се определя и осчетоводява цена на придобиване.... Разходите за тяхното придобиване следва да се включат в отчетната стойност, което дружеството е направило.....В стойността на обектите в сградата не следва да се включва цената на придобиване на отделните активи- машини, съоръжения, оборудване и инфраструктура, представляващи самостоятелни активи, осчетоводени по посочените сметки. ЗСч и принципът на същественост, МСС 16 не допуска комбинирано отчитане на общи стойности за активи от различни класове. В ГФО дружеството е групирано статиите с подобен характер: Земя и право на строеж, Сгради, Инсталации и външни връзки, Компютърно оборудване, Обзавеждане и оборудване, Транспортни средства, като са представени общите стойности на съответните статии. В нота 6 от ФО за 2020г. и нота 3 от ФО за 2021г. жалбоподателят оповестява отделно сградите- инвестиционни имоти, инсталации и обзавеждането и оборудването на такива сгради. Според ЗСч и МСФО оповестяването на отделни класове активи в обобщена информационна нота не води до промяна на отчетните стойности на съответните индивидуални активи в счетоводството. Стойността на завеждането на актива, така както е формирана по счетоводните правила и осчетоводена в съответната счетоводна сметка при придобиването на актива е определяща за отчетната му стойност. МСФО не съдържа разпоредби според които отчетната стойност на индивидуален актив да се изменя ако за целите на оповестителните сведения, той е обобщен заедно с други групи активи. В случая сградите на жалбоподателя са били оповестени самостоятелно и отделно , различни от другите класове активи.

От счетоводния амортизационен план САП и счетоводните регистри на дружеството е видно, че се отчитат отделно в отделни счетоводни сметки земята, обектите в сградата хотел, обектите в сградата офис площи и съответните им прилежащи идеални части и паркинг, машини и съоръжения, съоръжения към сградните инсталации и елементите на външната техническа инфраструктура. Счетоводната политика е в съответствие с изискванията на МСС 16 – т.7, т. 40 и т. 43.

От така изложените изводи на експерта, както и от прочита на параграф 1 т.17 от ДР на ЗМДТ съдът формира извод, че стойността на счетоводното завеждане на актива, представлява отчетната стойност на облагаемите с ДНИ обекти и идеални части от земя. Активите като машини, съоръжения и оборудване са отделни класове активи, различни от сгради, които правилно и в съответствие със счетоводните стандарти са заведени в отделни счетоводни сметки. Не се споделят изводите на органа, че за инвестиционния имот –офиси е приложим параграф 50 от МСС 40, на база на който е увеличена отчетната стойност на част от сграда-инвестиционен имот. Разпоредбата гласи, че при определянето на справедливата стойност на инвестиционен имот, предприятието избягва двойното отчитане на активи или пасиви, които са признати като отделни активи или пасиви. Визирани са и различни хипотези.

В случая инвестиционният имот на жалбоподателя е отчетен по цена на придобиване в съответствие с параграф 20 на МСС 40. Параграф 30 на МСС 40 изисква след първоначалната оценка предприятието да избере счетоводна политика –по модела на справедлива стойност или модела на цена на придобиване : „С изключението, посочено в параграф 32А, предприятието избира или модела на справедливата стойност в параграфи 33–55, или модела на цената на придобиване в параграф 56 като своя счетоводна политика и прилага тази политика към всеки един от своите инвестиционни имоти“. Дружеството е избрало модела на цена на придобиване. Параграф 56 визира три възможни хипотези, като приложимата спрямо конкретния случай е б.В, според който се прилагат изискванията на МСС 16 относно модела цена на придобиване минус натрупани амортизации и загуби от обезценка. /Подробен анализ на тези разпоредби е направило вещото лице на стр. 24 от заключението си./

Следователно, параграф 50 на МСС 40 не е приложим за процесните имоти, защото се прилага само за такива, осчетоводявани по последващо оценяване по справедлива стойност, какъвто не е настоящия случай.

Опровергана бе тезата на ответника, че отделните активи, различни от сгради, не могат да се обособят като отделни активи, тъй като не могат да носят икономическа изгода за предприятието. Подробно и обстоятелствено е заключението на вещото лице, подкрепено от разпоредби на счетоводни стандарти и понятия, което напълно се споделя от съда и се възприема като правилно. В тази връзка в РА липсват конкретни съображения, доводи и изводи, които да служат за формиране на подобно твърдение.

От друга страна съдът намира за правилен доводът на органа, относно увеличение на отчетната стойност на обекта- сграда с отчетните стойности на тези активи, които представляват част от сградата и в този смисъл са недвижими имоти.

В тази връзка е изготвеното заключение на СТЕ/л.299-316/, което установява кои активи са трайно прикрепени към обектите, така че не могат да се отделят от сградата и поради това представляват част от нея или приращения към нея, и кои не, т.е имат характер на движими вещи. Вещото лице е посочило кои активи са елементи на основни инсталации в сградите в Таблица 1 от СТЕ. Според експерта, тези активи представляват самата сграда и нейните инсталации и имат характер на недвижим имот . В таблица 3 са посочени активи, които макар и да не представляват елемент от сградата се явяват трайно прикрепени към нея и следва да се считат за недвижим имот. Фигуриращите активи по таблица 2 имат характер на движими вещи. Вещото лице е установило от всички счетоводни сметки онези активи, които са вградени инсталации, трайно прикрепени към сградата и са необходими за въвеждането ѝ в експлоатация.

Заключението е прието без оспорване от страните и се кредитира от съда като компетентно и

пълно, добросъвестно и обективно.

Въз основа на това заключение е изготвена Съдебна комплексна експертиза /л.453-486/, която дава становище за отчетната стойност на обектите в сградата, при включване на съответните отчетни стойности на всички недвижими компоненти и подобрения, сградни инсталации, трайни подобрения или приращения в сградата, съобразно Таблицы 1 и 3 от СТЕ.

Видно от заключението отчетната стойност на активи ДМА „Земя и сграда“ към 2020г. е 23 817 33,84лв. / земя 52 660,00лв. и сграда 23 765 173,84лв./, за 2021г. е в същия размер. ДНИ за 2020г. се изчислява на сумата от 44 658,44лв, внесен данък 35 676,77лв., данък за довносяне 8 981,67лв. , лихва – 1669,13лв., за 2021г. – 44 658,44лв. , внесен данък 35 629,86лв. , данък за довносяне 9 028,58лв., лихва – 762,70лв./л.478/

Общо размер на ДНИ за 2020г. и 2021г. възлиза на сумата от 89 316,88лв. , внесени 71 306,53лв. , суми за довносяне 18 010,25лв. , задължения за лихви – 5 735,88, внесени 3304,05лв., суми за довносяне 2 431,83лв.

Отчетната стойност на сградата, при добавяне на активите, които представляват сградни инсталации, трайно прикрепени към сградата и подобрения в нея , които не могат да бъдат отделени от сградата, без разрушаването им е в посока увеличение спрямо отчетната стойност на сградата, посочена от жалбоподателя в размер на 19 907 413,20лв.

Изготвена е допълнителна СТЕ/л.327-335/ по въпрос да се посочат всички активи, които могат да бъдат демонтирани и преместени, но без които сградата не би могла да функционира като сграда-врати, прозорци, асансьор и т.н.. Заключение е оспорено от ответника, поради което е назначена допълнителна СТЕ/л.487-502/, която дава отговор на въпроса за размера на отчетната стойност на актива “Земя и сграда“, съобразно тези активи-движими вещи, които имат значение за функционирането на сградата по предназначение, респективно изчисляване на данък недвижим имот.

Тези заключение съдът не кредитира, доколкото разгледаните от тях въпроси не са относими пряко към правнозначимите за спора разпоредби по ЗМДТ, съответно не изясняват спора, а разглеждат възможна хипотеза, съобразно твърденията на органа.

Тезата на ответника, че функционирането на обектите по предназначението си се отразява не само на произтичащата от това различна счетоводна класификация, но и върху отчетните стойности на сградата, като към нея следва да се прибавят отчетните стойности на всички движими вещи, машини, съоръжения, отчитани отделно в счетоводството, но нужни за функционирането ѝ по предназначение, не намира подкрепа в разпоредба на ЗМДТ и е в разрез с разбирането, че начинът на използване на една сграда не може да обосновава различно данъчно третиране за целите на ДНИ, възприето от Конституционния съд в Решение №9 от 20.06.1996 г. по конст. дело №9/96 г. Разпоредба, която увеличава данъчната оценка в зависимост от начина на използване на сградата, сочи К. съд, „поставя размера на данъка в зависимост от елемент, който не е присъщ за един имуществен данък, какъвто е данъкът върху сградите. Размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това за какви нужди той се използва. Начинът на използване не е елемент от стойността“. Тук е относимо и друго решение на КС по конституционно дело №2/1996г. , съгласно което „... данъкът може да съществува само когато е установен и размерът му е определен със закон. Този конституционен принцип се отнася до всички елементи, определящи размера на данъка - данъчен обект, данъчна основа, данъчна единица, данъчна ставка и пр.“ Разбирането на ответника би поставило размера на данъка в зависимост от елементи, които подлежат на

тълкуване и следователно не могат да служат за основа за определянето му, поради която причина и не са залегнали в ЗМДТ.

Видно от разпоредбите на закона и за целите на същия, в относимите норми не е предвидено предназначението на сградата, нито функционирането ѝ по определен начин като данъчнообразуващ елемент, а единствено дали същата е за жилищни или нежилищни цели. Недопустимо е разширително тълкуване на данъчноправните норми, респективно облагането на движими вещи, находящи се в сграда, дори и те да са нужни за функционирането ѝ, нито тяхната стойност да бъде релевантна за отчетната стойност на самата сграда. В този смисъл е и съдебната практика/адм.д.№ 2558/2024г. на ВАС/. По изложените съображения е ирелевантно и обстоятелството дали тези движими вещи са източник на икономическа изгода самостоятелно или заедно със сградата. В тази връзка бе прието и кредитирано заключението на основната ССЧЕ.

Предвид гореизложеното РА е незаконосъобразен в частта за ДНИ и следва да се отмени за разликата над 44 658,44лв. за 2020г. и за разликата над 44 658,44лв. за 2021г., както и за разликата над съответните дължими лихви за забава.

Относно ТБО:

Начислените суми за такса битови отпадъци (ТБО) са определени по реда на чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ и по реда на чл. 22 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/.

Не е спорно между страните, че жалбоподателят има качеството на собственик на обекти от сграда и идеални части от земята, поради което е задължено лице за такса битови отпадъци /ТБО/. Същият е подал за 2020г. декларация по чл. 23 ал.1 от НАРЕДБА за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община/НОАМТЦУСО,Наредбата/, с която е заявил 3бр. съдове за отпадъци с вместимост от 1100л. и седмично извозване -6 пъти, а за 2021г- 3бр. съдове за отпадъци с вместимост от 1100л. и седмично извозване -5 пъти.

Основанията, редът и начинът за определяне на ТБО се съдържа в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл. 62-64, чл. 66-69 и чл. 71.

Жалбоподателят като собственик на декларираните от него по чл. 14 ЗМДТ недвижими имоти е задължено лице за ТБО на основание чл. 11, ал. 1, вр. с чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ. Съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМДТ, в приложимата редакция, таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината и включва 1. събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; 2. третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; 3. поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината/чл.62 от ЗМДТ/.

Дължимостта на таксата битови отпадъци не се поражда единствено от наличието на установена в закон правна връзка между недвижим имот и съответния правен субект – чл. 11 ЗМДТ. Законодателят изисква и фактическо простиране и ползване на услугата в отделните компоненти. С оглед на различното съдържание на трите вида услуги по чл. 62 ЗМДТ и на различните цели, които общината преследва чрез предоставянето им, законодателят е въвел изисквания, които определят кога услугите са предоставени и кога се счита, че са ползвани.

От ответника са представени доказателства, че услугата „Събиране и транспортиране на битови

отпадъци, разполагане и поддръжка на съдове за битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване“ през периода 01.01.2020г.-31.12.2021г. са извършвани. Представени начислени и разплатени разходи по бюджета на СО към съответните дружества, предоставящи услугите/ класьор/, доказателства за разплащане. Представени са договори, касаещи реалното изпълнение на услугата по обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения. Следователно по делото са налични доказателства за това, че през всички спорни периоди общината е предоставяла услугата по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Местонахождението на процесния имот на територията на Столична община, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМДТ, обуславя и дължимост на таксата за услугата обезвреждане на битови отпадъци. Дължимостта на тази такса, за разлика от другите две услуги, законодателят не е обвързал с доказването на фактическото предоставяне на услугата, а е приел, че услугата се предоставя винаги, когато общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци. Член 71, т. 3 ЗМДТ изрично сочи, че таксата не се дължи единствено, когато общината няма депо или друго съоръжение. С оглед на това, законодателят е приравнил правните последици на фактическо ползване на услугата обезвреждане на битови отпадъци на факта на ползване на депо за обезвреждане от общината. При така установената законова регламентация, при доказаност по делото на факта, че дружеството е правен субект по смисъла на чл. 64 ЗМДТ и че общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци, следва дължимостта на таксата за обезвреждане.

С РА таксата по чл.62 т.1 и т.2 от ЗМДТ е изчислена на база количествата отпадъци, определени въз основа на заявените и ползвани от жалбоподателя съдове за отпадъци, като за 2020г. възлиза на сумата от 24 120лв., а за 2021г. на 20 100лв. Този размер на такса за битови отпадъци не е спорен между страните.

Спорен е размерът изчислен с РА относно таксата за услуга по чл. 62 т.3 от ЗМДТ, тъй като той е определен като промил от отчетната стойност на облагаемите обекти съгласно чл. 23 ал.4 от Наредбата и възлиза на сумата от 121 585,96лв. за 2020г. и 130 805лв. за 2021г., или 252 390,96лв. общо за услугата поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.

Общо установени с РА задължения по трите компонента на услугата по чл. 62 от ЗМДТ - 296 610,96лв., лихви за просрочие 25 515,57лв. След приспадане на внесените от жалбоподателя ТБО – суми за довносяне в размер на 165 116,06лв. главница и лихви в размер на 22 053,40лв./ л.22 от РА/.

Не се оспорва от жалбоподателя, че услугата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване е предоставена от общината.

След приспадане на внесените от жалбоподателя плащания за ТБО и лихви /стр.23 от РА/ са установени суми за довносяне в размер на 192 351,20лв. за 2020г.и 2021г. общо и лихва в размер на 26 245,14лв- всичко 218 596,34лв. /Съдът констатира несъответствие между цифрите, фигуриращи в таблица на л. 21 от РА, сочеща установени задължения за ТБО за процесните години, лихви и суми за довносяне и тези, фигуриращи в Таблица 1 на л. 23 от РА, но доколкото установителната част на РА се съдържа в Таблица 1, то тези размери на задължения са предмет на разглеждане в настоящето производство./

Според жалбоподателя таксата за услуга по чл. 62 т.3 от ЗМДТ следва да се изчислява на база количеството отпадъци, генерирани от жалбоподателя, като при спазване на този принцип

следва да се установи надвисяване от негова страна на сумата от 57 345,05лв.

Видно от приложимите разпоредби на ЗМДТ, чл. 67 ал.1 (ДВ, бр. 119 от 2002 г.) разписва, че размерът на таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци, съгласно ал.2, когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Съгласно ал. 3 при определяне размера на таксата в зависимост от количеството на битовите отпадъци се включват разходите по чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3., а съгласно ал. 4 таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет.

В чл. 23, ал. 4 от НОАМТЦУПСО Столичният общински съвет приема, че в съответствие с второто предложение на чл. 67, ал. 4 ЗМДТ предприятията заплащат такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имота.

В тази връзка следва да се съобрази практиката на ВАС относно приложимата правна уредба за процесния период, като с решение по адм.д.№ 4092/2024г. съдът е имал възможност да посочи, че следва да се прилага нормата на чл. 67 ал.1 от ЗМДТ в редакцията от 2017г.:„По силата на § 21 от ПЗР на ЗИДЗМДТ (ДВ, бр. 88 от 2017 г., изм., бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., изм. бр. 14 от 2021 г., в сила от 17.02.2021 г.) действието на измененията на чл. 67 ЗМДТ, приети с § 6 от този закон е отложено, считано от 1 януари на втората година, следваща публикуването на резултатите от преброяването на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г. Ето защо за процесния период - 2021 г. е приложима разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ в редакцията ѝ преди изменението с ДВ бр. 88/2017 г. По силата на чл. 67, ал. 2 ЗМДТ, когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена. Ограничението данъчната оценка, балансовата стойност или пазарната цена на недвижимите имоти, да не се включват в основата, определена от общинския съвет по ал. 2 на чл. 67 ЗМДТ също е неприложимо за 2021 г., тъй като на основание § 13 от ПЗР на ЗИДЗМДТ (ДВ, бр. 101/2013 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., бр. 95 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., бр. 97 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г., бр. 88 от 2017 г., в сила от 3.11.2017 г., бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., бр. 14 от 2021 г., в сила от 17.02.2021 г.) това ограничение, прието с § 6 от ЗИДЗМДТ (ДВ, бр. 101/2013 г.) влиза в сила от 31 декември на годината, следваща публикуването на резултатите от преброяването на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г.

При тази нормативна уредба определянето на таксата за битови отпадъци за 2021 г. върху основата по чл. 67, ал. 2 ЗМДТ е допустимо да се извърши само при невъзможност да се приложи основата за облагане по чл. 67, ал. 1 ЗМДТ.“

В настоящия случай с декларациите по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО задълженото лице е заявило количеството отпадъци и за предоставените от общината услуги по чл. 62, т. 1 и т. 2 ЗМДТ таксата е определена в съответствие с принципа на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ - според количеството на битовите отпадъци, като е съобразен вида и броя на съдовете и честотата на извозване. Предвид факта, че не е налице невъзможност да се приложи основата за облагане по чл. 67 ал.1 от ЗМДТ, основателни са възраженията на жалбоподателя срещу подхода на органа, таксата за чистотата на териториите за обществено ползване да е определена в промили върху отчетната стойност на имотите. Независимо, че чл. 23, ал. 4 НОАМТЦУПСО разписва, че освен таксата по

ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите, то в същото решение ВАС е приел, че това правило противоречи на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ. В този смисъл е Решение № 7286 от 16.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1988/2021 г., I отд.: " Противоречи на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ правилото на чл. 23, ал. 4 НОАМТЦУПСО, според което освен таксата по ал. 3 /за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, обвързана с вида и обема на съдовете и честотата на сметоизвозване/, предприятията заплащат и пропорционална такса за чистотата на териториите за обществено ползване, в промили върху отчетната стойност на имотите. Затова и в съответствие с чл. 5, ал. 1 АПК следва да се приложи нормата на чл. 67, ал. 1 ЗМДТ при определяне на размера на ТБО и за услугата по поддържане на чистота на териториите за обществено ползване. Тази услуга не е свързана непосредствено с количество отпадъци, но начисляването на такса за нея е определяемо по предполагаемия натрупан обем отпадъци, като се отнесе таксата за услугите по чл. 62, т.т. 1 и 2 ЗМДТ към фактическите разходи за извършване на услугите и пропорционална се изчисли такса за услугата по чл. 62, т. 3 ЗМДТ от разходите за извършване на тази услуга."

Съображения, поради които размерът на ТБО за процесния период да не може да се определи според количеството генерирани отпадъци съгласно чл. 67, ал. 1 ЗМДТ, а следва да се пристъпи към облагане по чл. 67 ал.2 от с.з. не са изложени от органа.

В мотивите на Решение на СЕС от 30 май 2017 г. по дело C-335/16 (VG Iistozha d.o.o. срещу Puro V. и L. V.) т. 32 , чл. 14 и чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/98 трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците. В т. 32 обаче СЕС приема, че запитващата юрисдикция трябва да провери въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали това не води до начисляване на някои „притежатели" на явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират. За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на „притежателите" да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците. В същия смисъл са и т. 56 и т. 57 от Решение на СЕС от 16 юли 2009 г. по дела C-254/08, (Futura Immobiliare srl Hotel Futura и др.).

Следователно в конкретния случай е налице критерий, който би могъл да служи за определяне размера на разходите за управление на отпадъците, каквито са обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране и възможността на собственика на имота да генерира отпадъци съобразно вида и предназначението на имота.

Споделят се доводите на жалбоподателя, че в случая отчетната стойност на имота не може да представлява критерий за количествата отпадъци, генерирани при ползването му, тъй като тази стойност от една страна показва цена на придобиване и съответните разходи за това, а от друга не е налице пряка връзка между цената на придобиване и възможността при ползването на имота да се генерира определено количество отпадъци.

Тезата на жалбоподателя е, че с РА му е определено задължение за ТБО за услугата по

поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, което е явно несъразмерно спрямо обема и естеството на отпадъците, които се генерират при ползването на недвижимия имот.

За доказване на тезата си, по искане на жалбоподателя по делото е приета съдебно – икономическа експертиза (СИЕ), в която на базата на отчетените от СО разходи за дейностите по чл. 66 ЗМДТ, се определя каква част от тях съответства на обема отпадъци от имота на жалбоподателя. С РА са установени задължения за такса за тази услуга в значително по-големи размери. С тези установявания жалбоподателят доказва тезата си, че определеното му с РА задължение за ТБО за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване е явно несъразмерно, непропорционално и значително завишено спрямо обема на отпадъците, които се генерират при ползването на собствения му недвижимия имот.

От изводите, направени от вещото лице в различните му варианти, съдът кредитира първият от тях, доколкото същият взема предвид всички разходи на СО за извършване на услугите по чл. 62 т.1 и т.2 от ЗМДТ за общото количество отпадъци, генерирани в СО и съотношението на тези разходи към таксата за количеството отпадък, генерирано от дружеството, съобразно прогнозните количества отпадък, заявени лично от жалбоподателя в декларации по чл.23 от Наредбата и определена с РА като ТБО за услугите по чл. 62 т.1 и т.2 от закона. Това съотношение е приложено при изчисляване на таксата по чл. 62 т.3 от ЗМДТ, възлизаща съответно на 19 384,70лв. за 2020г. и на 15 361,27лв. за 2021г. Вторият вариант на заключението не е релевантен според съда, тъй като посочва съотношение между битови отпадъци от съдове за сметосъбиране в СО и тези генерирани от жалбоподателя в кг. и съответно в литри. Третият вариант е изготвен на база данните от СО за количество отпадъци в контейнери за сметосъбиране и данните на производителя за вместимост на посочените от жалбоподателя контейнери, които ще ползва. Двата варианта сочат съотношението между общо генерираните отпадъци за СО към тези генерирани от дружеството, съобразно изчисления за превръщане на отпадъците от килограми в литри, на която база изчислява какво количество в кг. отпадъци съответстват на литрите на ползваните от дружеството съдове /втори вариант/ и съотношение между общо генерирани отпадъци в контейнери за сметосъбиране за СО спрямо тези, избрани от жалбоподателя и техническите им характеристики при пълен капацитет/трети вариант/.

Предвид факта, че само първия вариант е основан на обективни и неоспорени данни, а не на хипотези и изчисления, то съдът кредитира именно него. Същият кореспондира с данните по делото , предоставени от СО за нуждите на експертизата /кл. 2/

Това заключение е взето предвид при изготвяне на основното ССЧЕ и КЕ, като в резултат се установява, че дължимият за всички услуги ТБО за 2020г. е 43 504,70лв. и за 2021г. е 35 461,27лв.

След приспадане на направените плащания от жалбоподателя в размер на 94 610,25лв. за 2020г. и в размер на 37 146,41лв. за 2021г. се установява надвнесена сума в размер на 51 105,55лв. за 2020г. и в размер на 1685,14лв. за 2021г., общо 52 790,69лв. надвнесена сума за ТБО за двете процесни години.

Следователно дружеството е заплатило своевременно дължимите суми по ТБО и не следва да се установяват задължения.

Този вариант на изчисление на ТБО е съобразен с първия, кредитиран от съда вариант на СИЕ , по мотиви, изложени по-горе, поради което именно тези изчисления според настоящия състав са

релевантни за спора.

По изложените съображения РА е материално незаконосъобразен и относно размера на ТБО, както и досежно констатациите за липса на надвнесени суми, поради което следва да бъде отменен за установените с него установявания за ТБО и лихви за просрочие.

Предвид всичко гореизложено по отношение на установените задължения за ДНИ за 2020г. следва да се приеме, че дружеството дължи сумата от 44 658,44лв. срещу установения в РА размер от 63 205,07лв., следователно за разликата следва акта да се отмени. Респективно при внесен данък 35 676,77лв. и установен с експертизата данък за довносяне 8981,67 лв. РА е незаконосъобразен относно установената сума за довносяне в размер на 27 528,30лв т.е над сумата от 8 981,67лв. установена с експертизата. За лихви, установени от ССЧЕ в размер а 1669,13лв. следва РА да се отмени до размера от 5218,50лв.

Същите установявания следват и за 2021г. – дружеството е задължено за сумата от 44 658,44лв. за ДНИ срещу установената с РА сума от 63 248,71лв. следователно за разликата РА следва да се отмени. Респективно при внесен от дружеството данък в размер на 35 629,86лв. сумата за довносяне според експертизата е 9028,58лв. срещу РА, където е установена сума за довносяне е 27 618,85лв. За разликата между двете суми РА е незаконосъобразен. Съответно и за разликата между установената с РА лихва за забава от 5739,13 до дължимата такава съгласно експертизата в размер на 762,70лв.РА следва да се отмени.

Като краен извод настоящият съдебен състав счита, че РА е частично незаконосъобразен.

При този изход на спора и при своевременно заявеното искане на жалбоподателя се следват разноски в следния размер от 13 487,14лв. от който 10 195,94лв. адвокатско възнаграждение и 3241,20лв. за вещи лица и 50лв. държавна такса. /Разноски за вещи лица от страна на жалбоподателя са направени в размер общо на 3241,20лв., но фигурират в непълен размер по списъка/

От страна на ответника е направено искане за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 161 ал.1 от ДОПК и чл. 7 ал.2 т.2 вр. чл. 8 ал.1 от Наредба №1 от 09.074.2004г. за възнагражденията за адвокатската работа и материалният интерес по делото при резултат- отмяна на РА в размер на общо 399 484,08лв, размерът на възнаграждението на адвоката на жалбоподателя възлиза на сумата от 20 630лв. Следователно, претендираният размер не е прекомерен и съответства както на сложността-правна и фактическа на делото, така и на процесуалната активност, демонстрирана от процесуалния представител на жалбоподателя. Възражението за прекомерност на ответника не е основателно.

По отношение на претендирания размер на юрисконсултско възнаграждение на ответника, съобразно неотменената част от РА за установени задължения за ДНИ в общ размер от 91 748,71лв. се следва възнаграждение в размер на 7989лв. Разноски са направени за вещи лица в размер на 2825лв.

17 138,03лв. се следва възнаграждение в размер на 1942 /хиляда деветстотин четиридесет и два/ лв. на осн.чл. 7 ал.2 т.3 от Наредбата.

Мотивиран така АССГ, 62 състав, Трето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на "Ем Ейч Кю" ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. С. РА(РА) № СФД 22-РД77-114/01.09.202 г., издаден от Е. К. К.-началник отдел , възложител на ревизията и В. М. П., главен инспектор-ръководител на ревизията, потвърден в оспорената му част с Решение № СОА22-РД28-48/11.11.2022 г. на кмета на Столичната община както следва :

в частта за установени задължения за ДНИ за разликата над 44 658,44лв. главница за 2020г. до сумата от 63 205,07лв. и за разликата над 1669,13лв. лихва за забава за 2020г. до 5218,50лв., както и за разликата над 44 658,44лв. главница за 2021г. до сумата от 63 248,71лв. и за разликата над 762,70лв. лихви за забава за 2021г до сумата от 5739,13лв.

изцяло в частта за ТБО за 2020 и 2021г. : за установените размери на задължения -158 957,48лв. и лихва в размер на 12 377,18лв. за 2020г. и установени задължения 165 150,38лв. и лихва в размер на 17 336,34лв. за 2021г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на "Ем Ейч Кю" ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. С. направените по делото разноси в размер на 13 487,14лв. /тринадесет хиляди четиристотин осемдесет и седем и четиринадесет стотинки/общо.

ОСЪЖДА "Ем Ейч Кю" ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на СО разноси по делото в размер на 7989 /седем хиляда деветстотин осемдесет и девет/ лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.